



## Štrasburk - něco začíná, něco končí



Antonio Tajani nevykání ani vychováním, ani jemnocitem. Přesto jsem očekával, a asi nejen já, že na úvodním zasedání nového parlamentu utrousí alespoň jednu větu k těm, kteří svoji činnost skončili. Už vstup k jednacímu sálu byl lehe komplikovaný. V centrálním registru se přišli pozvaní zapsat, ale nikde, ani před plenárním sálem, ani kdekoli jinde, nebyla jediná zmínka, co dál. Parlamentní sluhové byli poněkud rozpačiti a elektronické karty všech končících poslanců byly v hodině oficiálního zahájení, tj. v 10.00 hodin, vyřazeny z elektronického systému.

Podle instrukcí zaměstnanců parlamentu jsem dojel do 3. patra na diplomatickou galerii a tam mne čekalo další překvapení. Máte rezervaci? Vysvětlil jsem, že v pozvánce se nic o rezervaci neřikalo a že mne to lehe šokuje. Nakonec jsem tedy byl uveden do první řady mezi další končící poslance. Místo v 10.00 hodin dosluhující předseda parlamentu Antonio Tajani zahájil v 10.15, a to obvyklou lživou informací. Prohlásil: „Teď si poslechneme hymnu Evropské unie.“ Letmým nahlédnutím do Lisabonské smlouvy lze zjistit, že nic takového neexistuje. Óda na radost je hezká skladba, provedení bylo na vysoké úrovni, ale o hymnu se nejedná. Jeden z poslanců vznesl dotaz, proč tři řádně zvolení kataláňští zástupci nejsou v jednací sále. Nebyl jim totiž umožněn vstup. Dostali informaci, že jejich mandát nebyl potvrzen. Na dotaz se předsedající neobtěžoval odpovědět. Za čtvrt hodiny byl program schůze vyčerpán a nám bylo umožněno pouze odejít.

Kdybych něco podobného provedl na sklárně novým důchodcům, strhla by se jistě vřava. A dokážu si představit, jak by mne zneuctili. V Evropském parlamentu je bráno podobné faux pas jako norma. Zajímavé bylo také odevzdání klíče od kanceláří a karet. Klíče se odevzdávají kdesi v kanceláři ve vyšších sferách, zato karty u pultu registrace u východu. Vyšel jsem na malé nádvoříčko uprostřed budovy zvané Věž (Tower) a stále jsem nebyl schopen pochopit, že kvůli tomuto představení jsem vážil cestu do Štrasburku a zpět.

Jedinou velmi osvěžující aktivitou dne byla masová demonstrace Katalánců, podpořená Francouzi, na konci mostu před vstupem do parlamentu. Skromným odhadem 5 000 lidí, vlajky Katalánské republiky, trička, batůžky, zpěv, skandování jmen tří zvolených, ale nepotvrzených poslanců z Katalánska. To byl hezký příklad, jak má vypadat projev vůle lidí. To mi trochu spravilo náladu a vylepšilo i poslední vzpomínku na aktivitu v Evropském parlamentu.

Ing. Jaromír Kohlíček, býv. europoslanc

## K čemu je dobré NATO?



Otázka, která je stále aktuálnější, když jsem psal o tom, jak se v NATO stále více prosazuje článek č. 35. Tedy připomínám, že kdo chce být dobře hodnocen, ten musí drahé zbraňové systémy nakupovat v USA. A samozřejmě nesmí nic důležitého nakupovat z RF, byť by to bylo, jakože často je, levnější, spolehlivější a často i modernější. Přesto takový článek stále více uplatňuje současný americký prezident, a to s důrazem protěleho a »drsňáckého« obchodníka, který se nezastaví hned tak před něčím. A ještě k tomu přidá velice nevybíravý nátlak. Z mnoha míst se proslychá, jak jedná s mnoha evropskými politiky. Po každém z nich chce, aby zvýšil vojenské výdaje, samozřejmě tak, že by nakupoval v USA. Na každého z nich přitom jde jinak. Tak třeba na

tureckého prezidenta Erdogana udeřil slovy: Ty máš ve své zemi rozsáhlé pravomoci, tak by ti nemělo dělat problémy, abys s moci úřední prosadil zvýšení vojenských výdajů nejméně na 4 procenta. Důvodů pro to můžeš uvést hned celou řadu: od nestability v regionu, přes Rusko až po migrační krizi. A tím jsme u podstaty věci: velké řeči o demokracii, ale když autokrat náležitě zaplatí, je vše jinak. Velmi nevybíravý byl prý i při jednání s německou kancléřkou »Mutti« Merkelovou. Té nedávno řekl: »Tvoje země je hodně bohatá, ty máš k dispozici opravdu velký balík peněz, tak bys měla náležitě zvednout výdaje na zbrojení.« A nepáral se ani s francouzským prezidentem Macronem. Tomu předhodil, že když chce rozehrávat velké mezinárodní iniciativy, tak by měl jít příkladem ve zvyšování zbrojních výdajů i v nákupech amerických zbrojních systémů poslední generace. Současného amerického prezidenta je vlastně možné ocenit. Říká věci bez obalu, tak jak jsou. Bez příkras nám ukazuje, jaká je podstata NATO. V prvním kroku se uměle vyrobí bezpečnostní hrozba. Ta smělí alianci. Co na tom, že se jedná o zemi, jejíž vojenský rozpočet je pouhou desetinou toho, co na zbrojení vydávají samotné USA. Co na tom, že to je mnohem méně, než činí zbrojní výdaje Francie a Německa dohromady. Kdo by se zdržoval úvahami nad tím, že zbrojní výdaje Ruska nepřesahují 8 % výdajů celého NATO. Je to prostě hrozba a hotovo! A pak přijde druhý krok: abyste této hrozbě mohli čelit, musíte mít moderní zbraně. No a ty vám v americké kvalitě a za »nejlepší« ceny dodají USA, proč byste vymýšleli a nákladně vyráběli něco, co už USA dávno znají a úspěšně vyzkoušely na všech bojištích světa! A tak tedy vidíme, o co skutečně jde. Nákupy v USA jsou tou pravou cenou za vstup do NATO. Zarážející je to, že to říkají nejen američtí prezidenti a lobbiisté zbrojařských firem, ale že to žel po nich papouškuje spousta evropských politiků, kteří se chovají jako skuteční NATO Hujeři! A tak můžeme pokračovat další řadou zásadních otázek. Jak ještě dlouho si Evropa něco takového nechá líbit? Jak ještě dlouho to dovolíme našim NATO Hujeřům, aby nás opjeli papouškováním zakladatel amerických šamanů? Kdy se naše elity dokážou zamyslet nad tím vším, co je ve skutečnosti ve hře? Kdy skončí s posedlostí výzbrojí Made in USA a zaměří se na evropské a zejména na české výrobky? Kdo samostatně a kriticky přemýšlí a je skutečně český politik s odpovědností za národní zájmy, musí přece prosazovat naši suverenitu a emancipaci evropské politiky oddělené od zájmů jiných.

Vojtěch FILIP, 1. místopředseda Poslanecké sněmovny a předseda ÚV KSČM

## Trestání pracujících za nemoc končí! Mohlo být už dávno.



Po 1.7. se stalo samozřejmostí to, co bylo zaměstnancům 10 let upíráno. Když onemocní, můžou marodit doma, nepřečkázet nemoc v práci a na zdraví neohrožovat sebe i kolegy. Cesta k té samozřejmosti ale byla poměrně trnitá. Právce včetně hnutí ANO všemi svými silami zrušeni tzv. karenční doby úspěšně blokovali. A nutno připomenout, že sociální demokraté, kteří její zrušení dnes »prodávají« jako svůj úspěch, mohli její konec slavit už dávno. Její zrušení, stejně jako třeba zvyšování mezd a platů či důchodů patří mezi důvody, proč KSČM tolerovala vznik této vlády.

Kateřina KONEČNÁ, europoslankyně

## Letní škola politického vzdělávání

### Přístupy KSČM k ochraně krajiny a zemědělského půdního fondu 3

#### 3. Ochrana vod, včetně vodních poměrů

Velké sucho 2018 sice ČR jako celek zvládla, s výjimkou kúrovcové kalami ty byly jen místní problémy, zejména se zásobováním vodou (vážným problémem jsou ale klesající hladiny spodních vod a rostoucí počet studní bez vody, vyschlých pramenů ad.), ale současně odhalilo četné dlouhodobé slabiny ochrany vod a vodních poměrů v ČR, zvláště pak dlouhodobou politickou odvodňování krajiny, technických úprav vodních toků, špatného obhospodařování zemědělské půdy a často bezhlavého scelování polí. Samozřejmostí by mělo být objektivní vyhodnocení slabín (některé toky vyschly, nejedna přehrada vodní nádrž se dostala na stavy minima, u nádrží jako Pastviny či Nechranice nelze hledat rezervy v manipulačním řádu) a toho, co je nutné udělat pro zmírnění sucha v případě jeho opakování. Posun středoevropského klimatu ČR k balkánskému pozorujeme již od 90. let. Rok 2018 naznačuje další posun našeho klimatu směrem ke klimatu středomořskému. Návrat k středoevropskému klimatu 60. let je vysoce nepravděpodobný.

Současné sucho, začalo již v roce 2015. Nejde ale vyloučit ani jednorázové velké zemědělské sucho typu roku 1947 s katastrofálním dopadem na úrodu tím spíš, že proti roku 1947 je krajina ČR mnohem více odvodněná.

Problém je, že kapitáni českého vodního hospodářství na Ministerstvu zemědělství i nadále vyznávají zastaralou rýnskou koncepci technických úprav vodních toků z roku 1809 a velké sucho chtějí řešit recepty, které jeho následky spíše zhoršují. Snaha stavět další přehrady přilíží nepomůže v situaci, kdy půda není sto ve větším množství zadržovat vodu a vodní toky a přehrady v suchých obdobích dostatečně vodou zásobovat. Zvyšuje se technická ochrana před povodněmi, aby se záplavová území dala snáze zastavovat bez ohledu na platný zákon. Ministerstvo zemědělství prý v posledních letech vynaložilo na opatření proti suchu a proti povodním 29 mld. Kč, leč přínos těchto peněz je většinou těžké dohledat. Výstavba či zvyšování protipovodňových hrází je značně kontroverzní, zvláště když má umožňovat další neodpovědnou výstavbu v záplavových územích. Přesto se plánuje zejména na výstavbu dalších přehrad v dalších letech vynaložit dalších 29 mld. Kč. Naopak výstavba chybějících čistíren odpadních vod a modernizace vybraných stávajících čistíren odpadních vod je oprávněná, resp. nutná.

Obrat v ochraně vod a vodních poměrů vyžaduje zejména následující opatření:

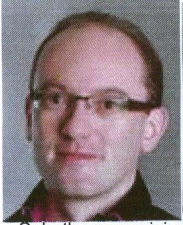
- \* **zásadní zlepšení péče o zemědělskou půdu, tzn. její schopnosti zadržovat vodu v krajině;**
- \* **zásadní zlepšení péče o lesy.** Jejich stávající retenční schopnost je nedostatečná, navíc hrozí další vážné zhoršení v důsledku kúrovcové kalami ty;
- \* **na vhodných místech obnovovat rašelinisté a mokřady.** Jsou s to zadržet velké množství vody a v suchých obdobích ji postupně uvolňovat, např. na sycení pramenů;
- \* **místo zastavování záplavových území a jejich nákladné ochrany výstavbou protipovodňových hrází respektovat platné zákony, další výstavbu v těchto územích nepřipouštět a stávající nákladnější zástavbu postupně ze záplavových území vymýšlet;**
- \* **revitalizovat vodní toky,** aby volně tekly, jak ukazuje praxe Prahy na Rokytce, Šareckém potoce apod., i praxe v některých dalších městech a obcích. K revitalizaci patří i odtrubňování potoků a říček všude, kde to jde;
- \* **rušit jezy, přinejmenším ty bez většího využití;**
- \* **pečlivě zvažovat výstavbu nových přehrad** z hlediska dostatku vody na zadržení, skutečné potřeby akumulace vody a možnosti případně řešit nedostatek vody jiným způsobem. **Manipulační řady přehrad upravit** tak, aby byly připraveny jak zmírňování velkých povodní, tak na tlumení následků sucha;
- \* **odbahňovat vybrané rybníky a přehrady.** Bez důrazného postihování případů uvolňujících erozi však samotné odbahňování vodních nádrží příliš nepomůže;
- \* **racionalizovat spotřebu vody.** Zejména bazény na koupání u rodinných domů, umělé zasněžování svahů pro lyžařský byznys, mytí aut a splachování záchodů pitnou vodou. Odočistění většího množství vody z přehrad pro potřeby kanoistických soutěží za sucha a velký nárůst klimatizovaných interiérů, které jsou vybaveny neotevratelnými okny, se může v budoucnosti vymstít. Zemědělství se musí orientovat na **úsporné zavlažování ke kořenům** místo problematického zavlažování na list, navíc často nesmyslné za parného poledne;

\* otázku zůstává, jak **řešit s rostoucími teplotami narůstající problém eutrofizace řek a vodních nádrží.** Zatím se zemědělství neobejde bez fosforečných průmyslových hnojiv;

\* Při obnově dobrého stavu toků a vodních nádrží **důsledně využívat poznatky získané během již desetileté realizace Rámcové směrnice vodní politiky (2000/60/ES)** Evropské unie, a to na celé ploše vymezených vodních útvarů a ne jen v jejich závěrném průluku.



## Je ČSSD opravdu levicová?



Sobotky na pozici premiéra, to se sociální demokracii začalo jít z kůže.

Ještě za první republiky byla sociální demokracie radikálně levicovou stranou, ale v roce 1921 nastal rozkol uvnitř a strana se rozštěpila na sociálnědemokratickou stranu a na Komunistickou stranu Československa (KSC). I po tomto rozkolu však sociální demokracie zastávala do 30. let minulého století tradici marxismu. Nicméně poté došlo k revidování jejich programu a nastal odklon, který se od levicových pozic postupně posunoval do středu až do dnešní doby. Tehdy měla sociální demokracie ve svém znaku ozubené kolo, který charakterizovalo její vtaž k delictvu. To ale bylo později nahrazeno oranžovou růží, což evokuje odklon od klasických levicových hodnot sociálně demokratického hnutí.

V úpadku kdysi vládnoucí strany, která měla své předsedy vlád, je zakomponován i vztah k prezidentovi Miloši Zemanovi. Ten pomohl obrození ČSSD v 90. letech minulého st. etí a s pověstným autobusem „Zemákem“ ji vyhrál volby roku 1998. Poté sice vláda opoziční smlouva, která deformovala politickou kulturu v zemi, ale i tak si sociální demokracie upevnila svoji pozici. Postupem času se ale voličský elektorát začal vytrácat pod obratem strany k toleranci neoliberalismu a dokonce k praktikování některých neoliberálních prvků, především pod vlivem tzv. Třetí cesty britského premiéra Tonyho Blaira.

Straně uškodila také tíha skandálů, která touto stranou zmýtlá, například kvůli bývalému hejtmánovi Davidovi Rathovi. Dalo by se parafrazovat, že sjedním rostě chuť, a když strana byla úspěšná, tak se do ní hrnulo plno lidí, kteří se tvářili jako sociální demokraté, ale ve skutečnosti jim šlo jen o moc a finanční zdroje. To se odrazilo i v samotné politice této strany, která se odtrhla od odborů, zaměstnanců a co více, obyčejných lidí.

Už dávno neplatí, že pokud ČSSD klesá, tak se její hlasy přenesají k jiné straně na levičce – KSCM. Spojené národy mají někde odbočku. Objevil se totiž Andrej Babiš a jeho hnutí ANO, které z pravostředových pozic postupně přešlo na levostředové pozice. ANO dnes fakticky supluje právě kdysi voličsky velice úspěšnou sociálně-demokratickou stranu. Můžeme tvrdit, že ANO ve své podstatě převzalo její program a skoro celý její elektorát, který se nacházel v pomyslném středu a mírně vlevo od něj. ANO je dnes v mnohem levicovější silou než ČSSD. ČSSD tímto přesunem zbyly jen oči pro pláč, protože jim zůstali jen jejich pravověrní voliči, případně někteří zbývající kmotři, kteří jejich politiku ovlivňují ze zákulisí.

Otázkou zůstává, zda po určité době dojde k renesanci sociální demokracie, nebo zda strana zmizí v propadlých dějin. Jisté náznaky nám dává současná situace, kdy strana lavíruje, zda zůstat ve vládě s Andrejem Babišem nebo nikoliv. Nástup politiků mladší generace dával naději na obnovu strany. Jelikož ale jsou tito mladší politici buď harcovníky utmáčenými stranickou kariérou typu Jana Hamáčka, nebo nezužšenými přízvisobivými chlápky typu Tomáše Petříčka, nastává další propad. Obě dva pányv totiž zpěššující oportunisticke přízvisobování konzervativní a neoliberalní politice v západních zemích a ostatní politici sociální demokracie jsou až na výjimky téměř neviditelní, nebo už stranu opustili. Zklamání občané a voliči to zřetelně vidí a přestávají stranu podporovat. Nastává další, a možná definitivní, odklon od tradic sociálně demokratického hnutí, který posléze může vést k odchodu na smetišti dějin.

Mgr. Jan Klán, sociolog

## Trocha historie ..... nikoho nezabije (9. část)

### Vláda Přemyslovců přetrvává

Rod Přemyslovců vlád v našich končinách více než 400 let. Proto se dnes chci zmínit o dalších vládách tohoto rodu. Vláda přecházela, jak se říká, „z otce na syna“, ale neobešlo se to ani bez velkých, či menších tahačích válečných, či jiných. Uplynulo čtvrt století od smrti Vladislava II. V té době se v zemi vystřídalo DVANÁCT panovníckých hlav, mimo těch, kteří v boji o trůn neuspěli. Představím vám ty, co uspěli.

### Přemysl Otakar I.

Byl dvacátým sedmým Přemyslovcem na pražském stolci, byl český kníže (1192-1193 a 1197-1198) a třetí český král (1198-1230) z rodu Přemyslovců, první český král, kterému se podařilo dědičně zajistit královský titul i pro své potomky. Kníže, který po krátkém vládaření v letech 1192-93, kdy byl odejit poté, co se dostal do sporu s pražským biskupem a svým bratráncem, synem strýce Jindřicha, Jindřichem Břetislavem i císařem Jindřichem VI., trávil léta 1193-1197 ve vyhnanství. Novým českým knížetem se stal pražský biskup Jindřich Břetislav. Po dohodě se svým mladším bratrem Vladislavem Jindřichem nastoupil Přemysl v roce 1197 podruhé na český trůn. Za jeho panování se začalo rozvíjet celé království. K revolučním změnám dochází ve všech odvětvích vrcholného feudalismu třináctého století. Ta doba ukázala zcela jiné pojetí života, měnili se lidé, přibývalo přistěhovalců, kteří obsazovali doposud neobydlená místa, naučili se obdělávat pole, rozvíjela se středověká města a rostl počet nových řemesel. V té době se začalo rozšiřovat dobývání stříbra. Ve styku se zahraničím užíval jméno Otakar, tak tedy Přemysl Otakar I. Uměl v pravou chvíli jednat bleskově, tvrdě a rezolutně. Žil s vědomím, že poměr k říši je stále základem života. Ale nechtěl stále hrbit hřbet, chtěl se stát rovnocenným partnerem v říši. Dne 26. září 1212 vystavil Fridrich II. Štaufský v Basileji Přemyslu Otakarovi I. a Vladislavu Jindřichovi tři listiny, které byly zpečetěny zlatou pečeti (bulou) sicilského krále. Podle této majestátní pečeti pochází i vžitý název Zlatá bula sicilská. Ta upravovala privilegia a poměr českých zemí k říši a zaručovala dědičnost českého královského titulu. Přemysl získal mimo jiné potvrzení královské hodnosti pro sebe i své nástupce, potvrzení svobodné volby českého krále, právo investitury pražského i olomouckého biskupa, záruku neporušitelnosti zemských hranic a posílení svého vlivu v blízkém okolí českých zemí. Jeho bratr Vladislav pak potvrzení vlády nad celým "markrabstvím moravským" aniž by však přitom byl narušen Přemyslův mocenský primát. Současně se sporem s biskupem Ondřejem věnoval Přemysl zvláštní pozornost i otázce svého nástupce. Přestože Zlatá bula sicilská zmiňovala dědičné království, stárnoucí král si uvědomoval nesamozřejmost nástupnictví svého syna Václava, a proto se ještě za svého života snažil o potvrzení jeho práv. Tak byl na shromáždění Čechů Václav 8. června 1216 zvolen za „maldšího krále“. Přemysl byl ženatý s Adlétou Mišeňskou a později s uherskou princeznou Konstancí. Panoval nepřetržitě až do své smrti roku 1230, vládl rovných 33 let.

Horký

## PÍŠETE NÁM

### Kristus a Jan Hus - oba KACÍŘI

Pro církev "svatou", materialistickou, pro její církevní kapitalistické oligarchy, bude vždy kacířem nejenom Mistr Jan Hus, ale i sám Ježíš Kristus. Církevní oligarchové neuznávali a neuznávají dodnes, nejenom kázání M. J. Husa, ale jsou i proti učení J. Krista, pohrdají samotným Synem božím. Příčí se jim jeho okázalá chudoba a služba trpícím bližním. Oni chtějí sloužit světské moci a svým mammonům. Církevní dogma se jim stalo BYZNYSEM, Bůh jejich firemním LOGEM, Krista zneužívají in memoriám, jako svého firemního manažera. Zisky ukládají do banky kléru v ČR či ve Vatikánu. Co hlásal kacíř Hus? Aby církev, která se sama DOBROVOLNĚ NEVZDÁ svého BOHATSTVÍ a nechce žít skromným apoštolským životem, by ODEBRÁN pozemský MAJETEK. Ten měl být svěšen do rukou královské moci a jejím orgánům.

Kázání Husa, věrného učedníka Ježíše Krista, byla ZDROJEM NADĚJ. Proto musel zemřít mučednickou smrtí – upálením. Kosti Husovy byly roztroušeny, aby lépe dohořely. To vše na věrném služebníku božím spáchali církevní oligarchové, zástupci Boha na Zemi. Paradoxně musel u mučednického kůlu být připoután řetězy tváří k západu. Jana Husa upálili ti církevní kacíři, neznabozi, na koňském mrchovišti tam, kde by po božím i světském právu měli končit právě oni sami. Licoměrnost, proradnost, klér, nezna hranic. Lačnic pro křvi, po pomstě, sami chtějí zůstat čistí, ženou své oběti v řetězech, poutech, před světské soudy. Tak zavražili Krista, Husa a tisíce dalších.

Dnes, vlastně vždy, byl akční klerikalismus / ušil o vliv církve na politický život a VEREJNOU MOC / takto-orientovaný. KDU-ČSL je pol. strana kléru, která je ve STŘETU duchovních ZÁJMŮ se světský mocenskými zájmy. Feudál Schwarzenberg a jeho poskok klerik Kalousek a Herman TOP 09, v koalici s KDU-ČSL, musejí v politice přihrávat DOTACE bohaté šlechtě a po ziscích bažící církvi. Česká firma Církev s.r.o. prý milostivě nebude žalovat ČR za škodu způsobenou pozdním vydáním majetku. Opět ohlupování veřejnosti. Podívejte se v jakém bidném, žalostném stavu přezvali komuniste církevní majetky, budovy, kostely, boží rezidence, od kapitalistické vlády první republiky. Církev jenom vydělala na oddělení restitucí. Většina církevních staveb byla dána renovací do nádherného stavu, v jakém nikdy nebyla snad ani po prvotní výstavbě.

Eva Dolejšová

P.S. Mistra Jana mi ti církevní gauneri hanobit nebudou ani věšet bulky na nos.

### Stalo se v cervenci

Dne 3.července 1866 došlo k rozhodující bitvě ve válce mezi Pruskem a Rakouskem. Po boku císaře Františka Josefa se války zúčastnili také Sasové. Prusci se totiž už dříve zmocnili Drážďan a Sasko připojili k Prusku. Zatímco Prusové se cestou šponáže seznámili s českým prostorem, velící rakouský generál Benedek bojistiě neznal a navíc očekával útok směrem na Vídeň cestou Moravské brány. Prusové však přišli od Náchoda. Došlo k několika dítčím sražením, třeba



zrovna v Náchoda, Mnichova Hradiště. Rakušané až na menší srážku u Trutnova vždy prohráli a nuceně ustupovali, všude měli početní ztráty. Dodnes jsou pietně upraveny na mnoha místech kraje hromadné hroby. Rozhodlo se u Hradce Králové. Byla to bitva s historicky nejpočetnějšími silami na našem území. Na každé straně to bylo na 200.000 mužů. Jak známo, rozhodly hlavně pruské pušky jehlovky, které umožnily rychlé nabíjení. Rakouská armáda se držela zastaralého způsobu boje – útoku na bodák. Přesto zprvu díky dělostřelcům bylo nerozdolné. Rakušané za velkých ztrát dobyli lesík, zatímco pruské posily vpadly Rakušanům do týla a dobyli strategickou výšinu. Protiútok už neměl úspěch. Rakušané ztratili jenom při této jediné bitvě 6.000 mužů, Prusové pouze třetinu. Důsledkem byla ztráta velmocenské pozice Rakouska. Češi přinesli největší oběti, smetanu slízli Maďaři, vzniklo Rakousko-Uhersko.

Jako malý kluk jsem v jedné moravské vesnici s otevřenou pusou poslouchal staříčka Valoucha, pamětníka té doby.



Jan Hus se narodil kolem roku 1370 v Husinci u Prachatic. Tam v církevní škole asi získal první vzdělání, pokračoval v Praze na Karlově vysokém učení. V letech 1410 až 11 byl dokonce jeho rektorem. Byl učitelem, spisovatelem, lidovým kazatelem, který se pokoušel odhalovat církevní nepořádky, hrabivost kněží. Zaplatil odpuštěk a jsi před Hospodinem očištěn od všech hříchů. Císař Zikmund, mimochodem schopnější vládce než byl Václav IV, svolal roku 1414 do Kostnice koncil s cílem ukončit papežské schisma. Povolán byl i Jan Hus, aby se zodpovídal ze svých názorů. Hodně se mluví o průvodním listu Zikmundově, ten byl ale vydán až po Husově příjezdu na koncil. Navíc se týkal pouze moci světské, Hus podléhal právu církevnímu a byl okamžitě uvězněn. Je také známo, že se přimlouval za jeho propuštění, že mu zajistil lepší zacházení ve vězení - biskupové pohrozili zrušením koncilu a tak si císař umyl po vzoru Pontského Piláta ruce. Hus neodvolal své názory. Je známo, že si vedl velmi statečně. Dne 6.7.1415 byl upálen na hranici a jeho popel vržen do Rýna. Co by se stalo, kdyby přece odvolal? Pravděpodobně by dopadl stejně jako později Jeroným Pražský, který sice odvolal, ale stejně skončil na hranici. Jako přímý důsledek nastalo v naší vlasti období husitských válek, které byly a jsou stídadě glorifikovány a zase zatracovány.

Historikové mají stále co objevovat. A dnešní církve? Jana Husa rehabilitovala jen částečně, dogma samospasitelnosti katolické církve je stále nedotuditelné. Nicméně my Češi na Jana nedáme dopustit, den upálení si připomínáme formou státního svátku.

Pavel Hruban

ZPRAVODAJ OV KSCM Kladno: Adresa redakce: ul. Milady Horákové 497, Kladno 2, tel. 312 687 909, 312 687 656, 734 430 256, E-mail: kscm.kl@tiscali.cz, WEB: http://kladno.nscm.cz

MIČ 47 437 Nevyžádané příspěvky se nevracují